

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 413/2013-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. G., D., zastúpeného euroadvokátom JUDr. L. M., Česká republika, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 1 Nt 21/2012 a Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 23 Tos 53/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2013 doručená sťažnosť J. G., D. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol“)

v konaniach vedených Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 1 Nt 21/2012 a Krajským súdom v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 23 Tos 53/2013. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 18. júla 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov (ďalej len „vojenský súd“) sp. zn. T 171/72 z 30. novembra 1972 bol sťažovateľ uznaný vinným trestným činom nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona a bol mu za to uložený trest odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov nepodmienečne so zaradením do I. nápravno výchovnej skupiny. Uvedeného činu sa mal dopustiť tým, že odoprel vykonávať vojenskú službu, a to kvôli svojmu náboženskému presvedčeniu Svedka Jehovovho. Navyše mal aj zdravotné problémy. Uznesením Vojenského obvodového súdu Bratislava sp. zn. Nt 23/73 z 23. februára 1973 bol sťažovateľ prepustený na slobodu na základe amnestie prezidenta republiky z 23. februára 1973.

Uznesením vojenského súdu sp. zn. 2 Rtv 66/91 z 5. decembra 1991 bol rozsudok sp. zn. T 171/72 z 30. novembra 1972 v rámci rehabilitačného konania zrušený v celom rozsahu, pričom následným rozsudkom sp. zn. 2 Rtv 66/91 z 27. januára 1992 bol sťažovateľ uznaný vinným trestným činom nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 270 ods. 1 Trestného zákona a bol mu za to uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov podmienečne.

Uznesením okresného súdu č. k. 33 Nt 13/2009-33 z 18. februára 2010 bola vo veci povolená obnova konania a všetky dovtedy vydané rozhodnutia boli zrušené. Na základe sťažnosti prokurátora uznesením krajského súdu č. k. 23 Tos 21/2011-49 zo 6. decembra 2011 bolo uznesenie okresného súdu zrušené a návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania bol zamietnutý. Následným uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 331/2012-7 z 13. septembra 2012 bola ako zjavne neopodstatnená odmietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti už uvedenému uzneseniu krajského súdu. Na základe novozistených skutočností podal sťažovateľ 12. októbra 2012 ďalší návrh na povolenie obnovy konania. Uznesením okresného súdu č. k. 1 Nt 21/2012-173 z 12. apríla 2013 bol návrh zamietnutý s tým, že obhajobou sťažovateľa sa *„prvostupňový súd i odvolací súd v pôvodnom konaní z hľadiska vtedy platného právneho poriadku zaoberali, neakceptovali ju a v odôvodnení*

rozhodnutí sa s ňou vysporiadali“. Napokon uznesením krajského súdu č. k. 23 Tos 53/2013-180 z 19. júna 2013 bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu zamietnutá s tým, že skutočnosti, ktoré teraz uvádza sťažovateľ, boli známe *„i pri rozhodovaní súdu v rehabilitačnom konaní“*.

Sťažovateľ predovšetkým namieta, že v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 23 Tos 53/2013 došlo k porušeniu jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny. Totiž podľa § 397 ods. 2 Trestného poriadku nesmie rozhodovať o návrhu na povolenie obnovy konania sudca, ktorý rozhodoval vo veci v predchádzajúcom konaní. V danom prípade rozhodovali však v predchádzajúcom konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 21/2011 rovnakí sudcovia, ktorí teraz rozhodovali vo veci pod sp. zn. 23 Tos 53/2013. Táto skutočnosť je sama osebe dôvodom na zrušenie uznesenia krajského súdu č. k. 23 Tos 53/2013-180 z 19. júna 2013.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na rozporuplnosť odôvodnenia uznesenia okresného súdu č. k. 1 Nt 21/2012-173 z 12. apríla 2013, kde sa uvádza, že sťažovateľovou obhajobou sa *„prvostupňový súd i odvolací súd v pôvodnom konaní z hľadiska vtedy platného právneho poriadku zaoberali, neakceptovali ju a v odôvodnení rozhodnutí sa s ňou vysporiadali“*. Pokiaľ by to tak naozaj bolo, potom už táto skutočnosť sama osebe je dôvodom na obnovu konania, pretože to, čo bolo zistené v pôvodnom konaní (spáchanie trestného činu podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona), bolo popreté v rehabilitačnom konaní, v ktorom okresný súd zistil, že došlo k spáchaniu trestného činu podľa § 270 ods. 1 Trestného zákona. Ak súd v terajšom konaní uznal ako správne zistenia v pôvodnom (teda nie v rehabilitačnom) konaní, potom nemusel povoľovať obnovu pôvodného konania, ale mal povoliť obnovu rehabilitačného konania, zrušiť všetky rehabilitačné rozhodnutia a následne znova a riadne konať v rehabilitačnej veci. K tomu sťažovateľ poznamenáva, že hoci je trestná sadzba podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona prísnejšia, než podľa § 270 ods. 1, je aplikácia § 269 ods. 1 pre sťažovateľa výhodnejšia, lebo v takomto prípade je chránený zásadou ne bis in idem. V prípade § 270 ods. 1 Trestného zákona mu však hrozí opakované trestné stíhanie. V podrobnostiach odkazuje v tejto súvislosti na zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. Tpj 14/97 z 21. mája 1998.

Krajský súd v napadnutom uznesení uvádza, že všetky okolnosti *„boli známe i pri rozhodovaní súdu v rehabilitačnom konaní“*. Medzi tieto okolnosti patrí aj to, že sťažovateľ *„vždy tvrdil, že prekážkou výkonu vojenskej základnej služby je jeho náboženské presvedčenie a jeho subjektívne zlý zdravotný stav“*. Ak ale prekážkou výkonu vojenskej základnej služby bolo aj sťažovateľovo náboženské presvedčenie, tak išlo o vedomé a úmyselné odopretie vojenskej služby a v žiadnom prípade nemohlo ísť o nedbanlivostný trestný čin podľa § 270 ods. 1 Trestného zákona. Aj z tohto pohľadu teda existuje novozistená skutočnosť, podľa ktorej sťažovateľ nespáchal a ani nemohol spáchať trestný čin, za ktorý bol odsúdený v rehabilitačnom konaní. I preto mali byť rehabilitačné rozhodnutia zrušené s tým, aby sa znova a riadne konalo vo veci.

Uvedenými ďalšími skutočnosťami došlo jednak k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale tiež práva na znovuo tvorenie prípadu podľa čl. 4 ods. 2 protokolu.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 23 Tos 53/2013, ako aj porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 4 ods. 2 protokolu v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 1 Nt 21/2012 a krajským súdom pod sp. zn. 23 Tos 53/2013 s tým, aby boli uznesenia okresného súdu z 12. apríla 2013 a krajského súdu z 19. júna 2013 zrušené. Napokon sa domáha priznania náhrady trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 275,94 €.

II.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 1 Nt 21/2012-173 z 12. apríla 2013 vyplýva, že ním bol zamietnutý návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania vedeného vojenským súdom pod sp. zn. 2 Rtv 66/1991. Podľa názoru okresného súdu sťažovateľ odoprel výkon vojenskej služby z dôvodu svojho náboženského presvedčenia, pričom touto jeho obhajobou sa všeobecné súdy v pôvodnom konaní z hľadiska vtedy platného právneho poriadku zaoberali, neakceptovali ju a v odôvodnení rozhodnutia sa s ňou vysporiadali, pričom

zo spisu vojenského súdu sp. zn. T 171/1972 nevyplýva, že by sa sťažovateľ chcel legálne vyhnúť povinnej vojenskej službe prácou v bani. Znamená to, že návrh na obnovu konania neobsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by boli pre okresný súd nové, resp. skôr neznáme v zmysle § 394 Trestného poriadku.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 23 Tos 53/2013-180 z 19. júna 2013 vyplýva, že ním bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 Nt 21/2012-173 z 12. apríla 2013. Sťažovateľ vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania vedeného vojenským súdom pod sp. zn. 2 Rtv 66/1991 ako novú okolnosť uvádzal to, že v rehabilitačnom konaní vojenský súd vyhodnotil jeho náboženské presvedčenie ako irelevantné a za kľúčové považoval to, že z nedbanlivosti nerešpektoval povolávací rozkaz, pretože sa subjektívne zdravotne necítil spôsobilý na výkon vojenskej služby. V tejto súvislosti vojenský súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože neodstránil rozpor, prečo sa sťažovateľ cítil zdravotne nespôsobilý už v roku 1972, hoci lekári k tomuto záveru dospeli v roku 1975. Pokiaľ by sťažovateľ bol v roku 1972 spôsobilý na výkon vojenskej služby a pritom zároveň objektívne nebol spôsobilý na prácu v podzemí, potom bolo treba zistiť, v čom konkrétne sa líšili zdravotné požiadavky na výkon vojenskej služby v porovnaní s prácou v podzemí, ako aj to, ako treba danú situáciu riešiť aplikovaním právnych predpisov nižšej právnej sily (právny predpis uverejnený v čiastke 41/1958 Ú. v.). V sťažnosti podanej proti zamietajúcemu uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Nt 21/2012 z 12. apríla 2013 sťažovateľ namietal, že vo svojom návrhu nežiadal obnovu pôvodného konania, ale výslovne obnovu rehabilitačného konania. Rozdiel vo výsledku pôvodného konania a rehabilitačného konania spočíval nielen vo výmere trestu, ale najmä v právnej kvalifikácii, keď v pôvodnom konaní bol odsúdený pre úmyselný trestný čin, avšak v rehabilitačnom konaní pre nedbanlivostný trestný čin. Práve to je dôvod na obnovu konania. V žiadnom prípade totiž nemohlo ísť o nedbanlivostný trestný čin, pre ktorý je sťažovateľ stále právoplatne odsúdený rehabilitačným súdom. Obnova konania mala byť preto povolená tak, aby mohol byť rehabilitačný rozsudok zrušený a aby bolo možné rehabilitačné konanie znova realizovať. Dosiaľ nebola uspokojivo objasnená otázka, prečo sa sťažovateľ cítil na vojenskú službu zdravotne nespôsobilý už v roku 1972, hoci lekári dospeli k takémuto záveru až v roku 1975. K tejto otázke nebol vypracovaný znalecký

posudok tak v pôvodnom konaní v roku 1972, ako ani v rehabilitačnom konaní v roku 1991. Podľa názoru krajského súdu sa okresný súd dôsledne vysporiadal s návrhom a svoje zamietajúce stanovisko aj v súlade so zákonom odôvodnil. Sťažovateľ v pôvodnom konaní nenamietal, že by chcel využiť možnosť oslobodenia od povinnej vojenskej služby tým, že by uzavrel zmluvu o desaťročnom výkone prác s B. Preto sa vojenský súd touto možnosťou ani nezaoberal. Sťažovateľ vo svojich výpovediach vždy tvrdil, že prekážkou výkonu vojenskej základnej služby je jeho náboženské presvedčenie a jeho subjektívne zlý zdravotný stav. Je síce faktom, že po podstatnom zhoršení zdravotného stavu bol v roku 1975 napokon od výkonu základnej vojenskej služby oslobodený, avšak až do tohto obdobia bol považovaný za schopného vykonať túto službu. Zdravotné požiadavky na prácu v podzemí musia byť prísnejšie, ako pre výkon vojenskej služby. Tieto okolnosti boli známe aj pri rozhodovaní v rehabilitačnom konaní, pričom vojenský súd sa s nimi vysporiadal tak, že vzhľadom na udávané subjektívne zdravotné problémy sťažovateľa, ktoré mu podľa jeho tvrdenia zabránili nastúpiť vojenskú základnú službu k danému termínu, kvalifikoval jeho konanie ako nedbanlivostný trestný čin.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 1 Nt 21/2012, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak nemôžu takúto ochranu poskytnúť všeobecné súdy. Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 Nt 21/2012-173 z 12. apríla 2013 bola prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy, listiny, dohovoru a protokolu mal krajský súd v rámci opravného konania. Tým je zároveň vylúčená v tomto rozsahu právomoc ústavného súdu. Treba tiež dodať, že sťažovateľ právo podať riadny opravný prostriedok proti uzneseniu krajského súdu aj využil.

Odlišná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 23 Tos 53/2013. Túto časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou

ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ predovšetkým namieta, že krajský súd porušil jeho základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. čl. 38 ods. 1 listiny, a to vzhľadom na ustanovenie § 397 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého o návrhu na povolenie obnovy konania nesmie rozhodovať sudca, ktorý rozhodoval vo veci v predchádzajúcom konaní. Napriek tomu v danom prípade v terajšom konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 53/2013 rozhodovali tí istí sudcovia ako v predchádzajúcom konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 21/2011.

Podľa § 397 ods. 2 Trestného poriadku o návrhu na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozhodnutím súdu, rozhoduje iný samosudca, alebo iný senát súdu, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni.

Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že na súde prvého stupňa musí o návrhu na povolenie obnovy konania rozhodovať iný samosudca, resp. iný senát, než ktorý rozhodoval predtým. Napriek tomu však podstatou námietky sťažovateľa je, že v predchádzajúcom konaní a aj v terajšom konaní rozhodovali rovnakí sudcovia (senáty v rovnakom zložení), a to v rámci opravného, teda druhostupňového konania vedeného krajským súdom. Je preto už na prvý pohľad zrejmé, že uplatnená námietka nie je dôvodná.

Odhladnuc od dosiaľ uvedeného, zrejmým zámerom zákonodarcu bolo zabezpečiť čo najväčšiu objektivitu pri rozhodovaní o návrhoch na povolenie obnovy konania a práve

pre tento účel chcel zákonodarca vylúčiť možnosť, aby o povolení obnovy konania rozhodoval ten istý sudca, resp. ten istý senát, ktorý rozhodoval predtým vo veci samej, teda ten istý sudca, resp. ten istý senát, ktorý predtým rozhodol o vine a treste. Ratio legis uvedeného ustanovenia nespočívalo teda v tom, aby sudca, resp. senát rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania nesmel byť totožný so sudcom, resp. senátom rozhodujúcim o skoršom (prvšom) návrhu na obnovu konania.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj jeho práva na znovuotvorenie prípadu podľa čl. 4 ods. 2 protokolu treba uviesť nasledovné:

Z textu sťažnosti nevyplýva, na základe akých dôvodov požiadal sťažovateľ o obnovu konania. Zo zhrnutia obsahu jeho návrhu na obnovu konania uvedeného v uznesení krajského súdu č. k. 23 Tos 53/2013-180 z 19. júna 2013 možno konštatovať, že ako novú okolnosť uvádzal to, že v rehabilitačnom konaní vojenský súd vyhodnotil jeho náboženské presvedčenie ako irelevantné a za kľúčové považoval to, že z nedbanlivosti nerešpektoval povolávací rozkaz, pretože sa subjektívne zdravotne necítil spôsobilý na výkon vojenskej služby. Namietal, že v tejto súvislosti vojenský súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože neodstránil rozpor v tom, že hoci sa sťažovateľ cítil zdravotne nespôsobilý už v roku 1972, lekári k tomuto záveru dospeli až v roku 1975. Vyslovil názor, že pokiaľ by bol v roku 1972 spôsobilý na výkon vojenskej služby a pritom zároveň objektívne nebol spôsobilý na prácu v podzemí, potom by bolo treba zistiť, v čom konkrétne sa líšili zdravotné požiadavky na výkon vojenskej služby v porovnaní s prácou v podzemí, ako aj to, ako treba danú situáciu riešiť podľa platnej právnej úpravy. V sťažnosti podanej proti zamietajúcemu uzneseniu okresného súdu sťažovateľ tiež uviedol, že sa nedomáhal obnovy pôvodného konania, ale výslovne obnovy rehabilitačného konania. Dôvodom na obnovu konania je okolnosť, že kým v pôvodnom konaní bol odsúdený za úmyselný trestný čin, zatiaľ v rehabilitačnom konaní sa tak stalo za nedbanlivostný trestný čin. Rehabilitačné konanie malo byť povolením obnovy zrušené tak, aby mohlo prebehnúť nové rehabilitačné konanie, v ktorom sa vyjasní, odkedy bol sťažovateľ zdravotne nespôsobilý vojenskej služby. Na tento účel by sa mal vypracovať aj znalecký posudok.

Na základe dosiaľ uvedeného možno z pohľadu ústavného súdu konštatovať, že sťažovateľ považoval za novú skutočnosť tú okolnosť, že zmena právnej kvalifikácie jeho konania z úmyselného trestného činu podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona na nedbanlivostný trestný čin podľa § 270 ods. 1 Trestného zákona sa v rehabilitačnom konaní vykonala bez dostatočne zisteného skutkového stavu, pretože nebolo dostatočne dôkazmi (najmä znaleckým posudkom) vyjasnené, kedy sa stal sťažovateľ nespôsobilým vykonávať základnú vojenskú službu, a zároveň nebola ani jasná vzájomná súvislosť medzi zdravotnou spôsobilosťou na výkon vojenskej služby a na prácu v podzemí.

Z pohľadu ústavného súdu možno konštatovať, že tvrdené rozhodovanie v rehabilitačnom konaní bez dostatočného preverenia rozhodujúcich skutkových okolností nie je dôvodom na obnovu konania. Ide totiž v skutočnosti o námietku nedostatočne zisteného skutkového stavu, ktorú bolo možné uplatniť v rámci odvolania proti rozsudku vojenského súdu sp. zn. 2 Rtv 66/91 z 27. januára 1992, čo však sťažovateľ neurobil. Vo svetle tohto záveru sa argumenty uvedené v sťažnosti podanej ústavnému súdu javia ako nepodstatné.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. septembra 2013